

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3049/02
11.11.2004. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Јелене Ивановић и Мирјане Лазин, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Маријаном Тафра-Мирков, записничарем, решавајући у управном спору по тужби Ад "Б", кога заступа пуномоћник Д., против решења Министарства трговине, туризма и услуга Републике Србије из Београда, Ул. Немањина 24-26, број 361-01-61/2003-05 од 26.7.2002. године, уз учешће заинтересованог лица - Дп "Ј", у предмету привременог уступања средстава, у нејавној седници већа одржаној дана 11.11.2004. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства трговине, туризма и услуга Републике Србије из Београда број 361-01-61/2003-05 од 26.7.2002. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним решењем привремено се уступају на управљање и коришћење ДП "Ј", сва средства раније припојеног предузећа "Ј" Предузећу ИО, ближе описана и пописана у Министарству за привреду и приватизацију у предмету број 0-512/92. Поверена средства Предузећу ДП "Ј" из става један диспозитива овог решења остају у друштвеној својини и не могу се отуђити, оптеретити хипотеком, дати у закуп или располагати на други начин, без сагласности Владе Републике Србије, а ДП "Ј", је дужно да истовремено са преузимањем средстава бивше "Ј" од Предузећа ИО заснује радни однос са радницима који су преузети приликом издвајања овог предузећа ИО

У тужби којом оспорава законитост решења туженог органа, а коју подноси због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, тужилац истиче да нису испуњени услови за промену раније донете одлуке туженог Министарства број 023-01-96/97 од 30.6.1998. године, којом су сва средства ДП "Ј" привремено уступљена на управљање и коришћење Предузећу "Б". Предложио је да се тужба усвоји и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио да се тужба одбије као неоснована.

Заинтересовано лице ДП "Ј", у одговору на тужбу истиче да је тужба неуредна, јер тужилац осим усменог позивања на то да је оспорени акт туженог органа незаконит, не наводи које су одредбе и ког закона повређене. Сматра да је решење туженог органа законито, па је предложио да се тужба као неоснована одбије.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове правне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из списка произлази да је Одлуком Министарства трговине, туризма и услуга Републике Србије број 023-01-96/97 од 30.6.1998. године, извршено припајањем односно уступање на управљање и коришћење средстава Предузећа "Ј", "Б".

У складу са Уредбом о заштити имовине делова предузећа чије је седиште на територији бивших република СФРЈ, ("Службени гласник РС" бр. 31/2001), тужено Министарство је у обавези да води рачуна о заштити уступљене имовине, као и запослених радника затечених у припојеним пословним јединицама. Тужени орган сматра да се ради о имовини која је под посебним надзором Владе Републике Србије, да она не може бити предмет поступка приватизације, односно да због тога мора бити враћена туженом Министарству на поновно располагање, а посебно због тога, што је Скупштина СРЈ ратификовала Споразум о питањима сукцесије у току 2002. године, по коме ће сва права на покретну и непокретну имовину која се налази на територији једне републике, а на коју су имали право грађани и правна лица из других република СФРЈ, на дан 31.12.1990. године, бити призната, заштићена и враћена у првобитно стање. Из образложења оспореног решења произилази да је оно донето на основу члана 11. Уредбе о заштити имовине дела предузећа чије седиште је на територији бивших република СФРЈ ("Сл. гласник РС" бр. 31/2001).

По налажењу Врховног суда оспореним решењем повређена су правила управног поступка. Наиме, средства ДП "Ј" дата су на коришћење "Б", решењем туженог Министарства број 023-01-96/97 од 30.6.1998. године, а сада су уступљена оспореним решењем другом предузећу при чему раније донето решење од 30.6.1998. године није уклоњено из правног промета. Ово значи, да диспозитивом решења којим се уступају на управљање и коришћење средства на основу члана 11. Уредбе о заштити имовине делова предузећа, чије је седиште на територији бивших република СФРЈ, мора да се одлучи о решењу којим су та средства претходно дата на коришћење одређеном предузећу, односно другом правном лицу, а у конкретном случају тужиоцу. У супротном, без доношења одлуке о раније донетом решењу у правном промету остају два решења која могу производити правна дејства, а што може имати за последицу сукобе интереса правних лица у вези са средствима која су им уступљена на привремено коришћење и располагање. Ради се о решењу којим су заснована одређена права односно одређене обавезе, у складу са начелом правоснажности, па се у овој правној ствари не може донети нова одлука све док се не одлучи на основу законом утврђених разлога о раније донетом решењу.

Са изложених разлога, Врховни суд Србије је оценио да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, па је применом члана 38. став 2. и члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде. Правно схватање и примедбе суда у погледу поступка обавезни су за тужени орган на основу члана 61. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 11.11.2004. године, У. бр. 3049/02

Председник већа-судија,

Милена Саватић, с.р.

Записничар,

Маријана Тафра-Мирков, с.р.

За тачност отправка

сђ